

robotu khodzić a ćežcy džělać, swoje pola husto dosć njewobdžělane ležo wostajeć.

Běše lěta 1662. Njedaloko Sprewje něhdže tři abo štyri hodžiny wot města k połdnju ćehnješe so wulki čorny lěs. Šěroke sukate khójny a šwižne hladke šmrjóki puščachu jenož mało slónčnych pruhow k zemi. Bě runje nalěčo. Čopłe slónčko, kiž bě lědma hakle njelubu zymu přewinyło, wohrjewaše zemju. Wšě štomy běchu hižo połne pupkow, haj někotre mějachu samo łopjena. Ptački skakachu zasy wjesele po hažkach a tam a sem bórčeše tež hižo bručk.

Rjane nalětne wjedro bě tež stareho muža ze swojeje khěžki, kotraž skoro srjedz lěsa steješe, wuwabiło, a wón nětko pilnje swoju mału zahrodku přerywaše. Běše to wulki hobrski muž. Runjež měješe hižo khětrje šedziwe włosy, steješe tola hišće cyle runje a staroby njebě na nim póznać. Na jeho drasće drje bě widžeć, zo bě jemu hižo wjele lět slůžila, bě pak čista a wšě džěrki běchu derje zapłatane. Jeho wobličo bě zmoršćene a z wulkej šešeratej brodu wobrosćene. Na čole měješe čerwjenu bluznu, kotruž bě něhdy we wójnje wot njepřecelskeho mječa dóstał. Štóz jemu tak do čorneho wobliča pohlada a při tym jeho sylne stawy widžeše, drje so jeho husto najprjedy postróži, tola stróžele so minychu, hdyž jemu do wočow pohlada. Brunej wóčcy hladaštej tak přecelnje a lu-